

7 | Ševětín - Kostelec | 10,8 km

ITINERÁŘ

celk.	dist.	místo
0,0	0,0	Ševětín, náměstí, napojení na zelenou turistickou trasu
4,2	4,2	U Petra
5,1	0,9	Vlkov
6,1	1,0	Na Kozlovském potoce, odbočení vpravo ze zelené turistické trasy na neznačenou cestu
8,9	2,8	Líšnice
9,9	1,0	rozcestí, napojení na cyklotrasu č. 1061
10,8	0,9	Kostelec

INFORMACE

- 1 Autokempink Kostelec**
tel.: 731 272 098 (308)
e-mail: info@campingkostelec.nl
www.campingkostelec.nl
- 2 Selské muzeum Líšnice**
tel.: 777 187 753, 777 237 299
e-mail: vojtech.kurfirst@post.cz
lisnice10.unas.cz

ZAJÍMAVOSTI

- 1 Poněšická obora

ZASTAVENÍ

- 1 Černá paní z velevhvínských lesů
- 2 Selské muzeum Líšnice

Jdeme lesní cestou. Připojil se ke mně Robert. „Ale že jsme toho už ušli, co?“, říká a zní to jako povzbuzení i postesek současně. „Aby ne, když máme mušli!“, dodávám s odkazem na poutnický symbol, který se nám všem pohupuje na batohu už od Třeboně. A raperský refrén je na světě: „Mají mušli, hodně ušli.“ Teď k tomu ještě ty správné raperské pohyby, gesta a výrazy v obličeji...

ČERNÁ PANÍ Z VELECHVÍNSKÝCH LESŮ

Velechvín je dnes nepatrná obec se zhruba sto obyvateli. Leží na samém okraji rozsáhlého polesí, které je podle něj pojmenované. Nejasné počátky vsi sahají snad až do 12. století, kdy byl Velechvín sídlem drobné šlechty. A možná právě v té době bychom mohli hledat počátky pověsti, která se ve zdejším kraji traduje z generace na generaci. V dávných dobách zde prý stával hrad, v němž spokojeně žil rytíř se ženou a svými dvěma dětmi, synem a dcerou. Idylické časy však nikdy netrvaly věčně. A tak jak syn dospíval, dostal se do špatné společnosti a při jedné hádce v opilosti zabil svého vlastního otce, kterého zastihl uprostřed dnešního polesí na cestě k loveckému hrádku. Když si uvědomil, co spáchal, vzal si dobrovolně život. Nikdo netušil, co se onoho tragického večera odehrálo a kam se rytíř i jeho nezvedený syn poděli. Brzy se však po okolí roznesla zvěst o tom, že se v hlubokých velechvínských lesích zjevuje tajemná postava černě oděné paní

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Jdeme lesní cestou. Připojil se ke mně Robert. „Ale že jsme toho už ušli, co?“, říká Robert. „Aby ne, když máme mušli!“, dodávám. A raperský [čti: reperský] refrén je na světě: „Mají mušli, hodně ušli.“

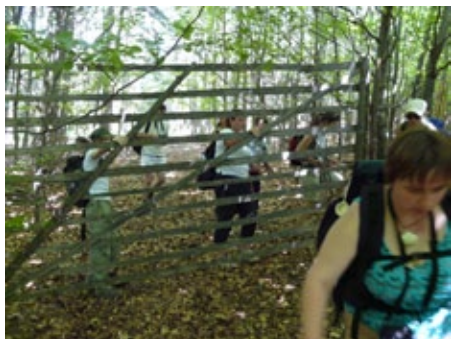
ČERNÁ PANÍ Z VELECHVÍNSKÝCH LESŮ

Velechvín je malá obec na kraji hlubokého lesa. V dávných dobách zde prý stál hrad. Na hradě žil rytíř se ženou, synem a dcerou. Jednou v lese došlo k neštěstí. Rytířův syn byl opilý a v hádce otce zabil. Pak syn zabil i sebe. Protože to bylo v hlubokém lese, nikdo o té vraždě nedozvěděl.

a koho potká, ten zbloudí ze své cesty a už ji nikdy nenajde zpět. Zpráva se donesla také k uším rytířovy dcery, která se rozhodla přijít této záhadě na kloub. Jaké

však bylo její překvapení, když zjistila, že tou tajemnou Černou paní je její matka. Nešťastná vdova brzy po tragédii objevila těla svého muže a syna a ve strachu před potupou rodu je pochovala u lesního hrádku. Celé noci pak obcházela po okolí a naháněla strach všem, kteří se byt jen přiblížili. Když matka zjistila, že dcera za pomoci několika místních pacholků její tajemství odhalila, v úleku vykřikla: „Nešťastná dcero, co jsi tu udělala? Čest našeho rodu je ztracena! Nechtě tato prokletá půda peklu propadne!“ A v tu chvíli s obrovským hřmotem zmizel pod zemí hrádek i se všemi lidmi, kteří stáli kolem... Od těch časů se o zdejších hlubokých lesích povídá, že zabloudit je zde snazší než kdekoli jinde a že to má na svědomí duch Černé paní, která nedošla klidu ani po smrti.

S vidinou kratší cesty jsme vstoupili otevřenou bránou do obory mimo turistickou trasu. Postupovali jsme stále hlouběji do bukového pralesa plného popadaných stromů a náletů. Pak najednou normální cesta končila. Před námi oplocení obory a v něm brána. Za ní po pár metrech další a pak i třetí. Překonali jsme je horem, spodem, mezi šprušlemi, všelijak, hlavně stylově. A pak už jen asi pětimetrové smrčičky a do pasu vysoká tráva plná klíštat. Sto metrů prodírání směrem dolů skončilo.

Za čas se lidem začala v lese zjevovat tajemná postava Černé paní. Kdo Černou paní potkal, ten zabloudil.

Dcera zabitého rytíře poznala, že Černá paní je její matka. Černá paní strašila v noci tam, kde zemřel rytíř a jeho syn. Černá paní nakonec to místo proklela, aby se to nikdo další nedozvěděl. A když to místo proklela, v tu chvíli zmizel pod zemí hrad a s ním i lidé kolem. A od té doby se v těch místech snadno zabloudí.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Chtěli jsme si zkrátit cestu. Odbočili jsme proto z cesty do lesa. Za chvíli jsme se ztratili. Prodírali jsme se křovím a trávou. Teď nevíme, kudy dál. Všichni jsme nervózní. Naštěstí jsme si uvědomili, že za to může Černá paní z Velechvinského polesí. A je po špatné náladě!

Teď tu stojíme a dohadujeme se, kde jsme a kudy odsud. Tíseň padá na všechny. Uprostřed tajemné zšeřelé obory se najednou

začínáme chovat tak nějak divně, nervózně a vztekle. Navzdory letnímu vedru je nálada na bodu mrazu a už už se k něčemu schyluje. Kája situaci hodnotí svérázně a rozhoduje se naši poutnickou skupinu navždy opustit. Naštěstí si ještě včas uvědomujeme, kdo to všechno způsobil, a zbavujeme se tak trudomyslnosti. A nakonec ani nenadáváme, vždyť to snad Černé paní z Velechvinského polesí ani nejde.

„Co kdybychom zkusili přidat?“

„Čeho?“

„Přidat tempo kdybychom zkusili.“

„No já bych to zkusila, mně je to jedno.“

„Tak to jdeme zkusit.“

„Zkusit to můžem, ale já to nezaručuju.“

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

„Co kdybychom zkusili přidat?“

„Čeho?“

„Přidat tempo kdybychom zkusili.“

„No já bych to zkusila, mně je to jedno.“

„Tak to jdeme zkusit.“

„Zkusit to můžeme, ale já to nezaručuju.“

SELSKÉ MUZEUM LÍŠNICE

Selské muzeum Líšnice se nachází v sýpce starého stavení. Do sýpky se dříve ukládaly zásoby potravin. Dnes je v sýpce vystavena sbírka zemědělských předmětů. Předměty jsou v patrech sýpky rozděleny podle činností, ke kterým se používaly. Byly to předměty truhlářské, kovářské, ke zpracování lnu a ke zpracování obilí. V muzeu jsou vystaveny také věci denní potřeby, například nábytek, nádobí, šicí nástroje nebo rádia.

SELSKÉ MUZEUM LÍŠNICE

Objekt sýpky v zemědělské usedlosti Líšnice č. p. 10 byl postaven přibližně kolem roku 1830. Původně objekt sýpky sloužil jako tzv. špýchar, bývaly zde ukládány veškeré zásoby potravin a hospodářské produkty. Objekt je součástí zemědělské usedlosti. Od konce 90. let byla do objektu postupně umístěna sbírka zemědělských předmětů a ze sýpky se stalo soukromé selské muzeum. Expozice je tématicky rozdělena na několik úseků - v přízemí truhlářství, kovářství, koňské potahy, v 1. patře zpracování lnu, práce s obilím, zemědělské nástroje, ve 2. patře věci denní potřeby - nábytek, nádobí, šicí stroje, rádia. Po dohodě majiteli je muzeum přístupné i pro vás.

Selské muzeum v Líšnici. Jeho majitelé jsou dobří lidé. Hezky nás uvítali a ochotně nás provedli svými sbírkami nástrojů, náčiní, nábytku a dalších věcí z venkova dob minulých. A protože jsou to dobří lidé, jistě pochopí naše nepřítomné pohledy a mysl upnutou ke dva kilometry vzdálenému kempu a k večeri, která nás tam už čeká.

Jsmo v Kostelci, místě našeho dnešního noclehu. Vítá nás krásně upravené průčelí jihočeského statku ve stylu selského baroka. A za ním, jaké to překvapení, kemp provozovaný našimi holandskými spoluevropany. Příjemné přijetí a milá atmosféra jsou důkazem, že pohostinnost nemá národnost.

V Kostelci se nám moc líbí, protože je tu hezky a krásná příroda. Když jsme přišli, tak jsme se ubytovali na louce. Okolo jsou krásné velké lesy. Rozbalili jsme stany a museli je pořádně ukotvit do země, aby nám v noci neulítly. Celou noc byla zima a místy jinovatka.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Dorazili jsme do selského muzea v Líšnici. Majitelé muzea jsou dobří lidé. Můžeme si muzeum prohlédnout. Ale naše myšlenky už jsou spíš u večere, která nás čeká.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

Dnes budeme spát v kempu. Majitelé kempu jsou cizinci z Holandska. Nám nevadí, že majitelé kempu jsou cizinci. Důležité je, že majitelé kempu jsou milí lidé.

POUTNÍKŮV ZÁŽITEK

V Kostelci se nám moc líbí. V Kostelci je hezky a je tu krásná příroda. Když jsme přišli, postavili jsme stany na louce. Stany jsme museli přibít, aby v noci neulétly. Celou noc byla zima a místy jinovatka.

